

JOBBÁGY KÁROLY:

EGY VILÁGOS PILLANATBAN

Aki szelíd, az nincs mért éljen.
Aki csöndes, az jobb, ha pusztul.
Ez itt a vadak harcmezője.

Mert a szelídnek nincsen karma,
nincs könyöke a küzdelemre.
Ütik? — Dermedten áll. Nem érti.
Lökik? — Estében könnye csillan.

Én azt hittem, hogy e világon
szép szóra minden zár kinyílik.
Egy mosoly csak és megjuhodnak
karámon szőrnyeteg bikái.

De már látom, hogy — jaj! — nem így van.
Csörtet az élet körülöttem.
Hír, pénz, autó, nők... — annak jutnak,
aki vagány és jól verekszik,

aki nem fél másokra hágni,
ha egyet lép — valaki jajdul.
Nevet, iszik, ölel... s tovább megy.
Ha szomorkodom — hátba-bokszol.

Így hát én lassan félreállok.
Szegény, szelíd palóc! Te csöndes,
fellángoló és elmerengő,
mit akartál te itt, e korban?

Allok az út szélén merengve,
nézem az elsuhanó „bárkák”,
diadalmas szín-orgiáját,
s azokat, akik bennük ülnek,

a könnyed és fölényes arcok
hömpölygő, győztes kavalkádját...
— aztán nehéz táskám cipelve
elmerülök a nagy tömegben.

AJÁNLÁS

Én nem szállhattam soha fel
szép, lírai magasztalokra,
nem lebeghettem ott, — mivel
nehéz súlyok tartottak fogva:
öklömnyi ólom-bánatok,
mázsás népsorsok nehezéke,
hallottam azt, ki felzokog,
s azt, aki felüvölt az égre.

Kritikusom, hát mielőtt
fitymálva gúny tárgyává tennél,
állj meg e kínból vert cölöp-
sor közt, percnyt az életemnél.